

**MINISTER
INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA**

Warszawa, dnia 26 czerwca 2017 r.

DLI.3.6621.12.2017.PK.9
NK: 99828/17

POSTANOWIENIE

Na podstawie art. 149 § 3 w związku z art. 150 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), zwanej dalej „kpa”, po zapoznaniu się z wnioskiem Pana Marka Budnika z dnia 7 lutego 2017 r. o wznowienie, na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 kpa, postępowania zakończonego ostateczną decyzją Wojewody Małopolskiego z dnia 1 grudnia 2015 r., znak: WI-VII.7821.6.2015.BR, uchylającą w części i orzekającą w tym zakresie co do istoty sprawy, a w pozostałej części utrzymującą w mocy decyzję Starosty Nowosądeckiego Nr 2/D/2015 z dnia 29 maja 2015 r., znak: GB-II.6740.529.II.2015, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa zachodniej obwodnicy Nowego Sącza – połączenie miejscowości Brzezna z drogą krajową nr 28” – odcinek II od km 3+865.00 do km 6+032.00,

odmawiam wznowienia ww. postępowania.

UZASADNIENIE

Po rozpatrzeniu wniosku Zarządu Powiatu Nowosądeckiego, zwanego dalej „inwestorem”, Starosta Nowosądecki wydał w dniu 29 maja 2015 r. decyzję nr 2/D/2015, znak: GB-II.6740.529.II.2015, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn. „Budowa zachodniej obwodnicy Nowego Sącza – połączenie miejscowości Brzezna z drogą krajową nr 28” – odcinek II od km 3+865.00 do km 6+032.00, zwaną dalej „decyzją Starosty Nowosądeckiego”.

Od decyzji Starosty Nowosądeckiego wniesione zostały, za pośrednictwem organu pierwszej instancji, odwołania do Wojewody Małopolskiego.

Po zapoznaniu się z odwołaniem Pana Marka Budnika od decyzji Starosty Nowosądeckiego, decyzją z dnia 30 listopada 2015 r., znak: WI-VII.7821.6.2015.BR, zwaną dalej „decyzją umarzającą Wojewody Małopolskiego”, sprostowaną postanowieniem Wojewody Małopolskiego z dnia 2 grudnia 2015 r., znak: WI-VII.7821.6.2015.BR, Wojewoda Małopolski umorzył postępowanie odwoławcze w zakresie ww. odwołania, uznając, że zostało ono wniesione przez podmiot nieposiadający przymiotu strony w rozumieniu art. 28 kpa.

Po rozpatrzeniu odwołań Pana Tadeusza Góreckiego oraz Pani Zofii Góreckiej od decyzji Starosty Nowosądeckiego, decyzją z dnia 1 grudnia 2015 r., znak: WI-VII.7821.6.2015.BR, zwaną dalej „decyzją Wojewody Małopolskiego”, Wojewoda Małopolski uchylił w części i orzekł w tym zakresie co do istoty sprawy, a w pozostałej części utrzymał w mocy decyzję Starosty Nowosądeckiego.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie na decyzję umarzającą Wojewody Małopolskiego wniósł Pan Marek Budnik.

Po rozpoznaniu ww. skargi, wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 150/16, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie uchylił decyzję umarzającą Wojewody Małopolskiego oraz decyzję Starosty Nowosądeckiego.

Skargi kasacyjne od ww. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 15 kwietnia 2016 r. wnieśli Wojewoda Małopolski oraz Pan Marek Budnik.

Po rozpatrzeniu sprawy z ww. skarg kasacyjnych, prawomocnym wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 150/16, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie, w trybie autokontroli, uchylił ww. wyrok z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 150/16, uchylając jednocześnie *decyzję umarzającą Wojewody Małopolskiego*. W uzasadnieniu ww. wyroku z dnia 23 sierpnia 2016 r., Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie wskazał m.in., że organ odwoławczy nie wykonał prawidłowo obowiązków kontrolnych, ani związanych z merytorycznym rozpoznaniem kwestii legitymacji skarżącego, jako strony postępowania, skutkiem czego w sposób dowolny i co najmniej przedwczesny zastosował art. 138 § 1 pkt 3 *kpa*.

Po ponownym rozpatrzeniu ww. odwołania Pana Marka Budnika od *decyzji Starosty Nowosądeckiego*, postanowieniem z dnia 3 stycznia 2017 r., znak: WI-IX.7821.4.6.2016, zwanym dalej „*postanowieniem Wojewody Małopolskiego*”, Wojewoda Małopolski stwierdził niedopuszczalność ww. odwołania. W uzasadnieniu *postanowienia Wojewody Małopolskiego*, organ odwoławczy wskazał, że spełniona została negatywna przesłanka przedmiotowa, skutkująca stwierdzeniem, że odwołanie jest niedopuszczalne. Wojewoda Małopolski wyjaśnił, że w obrocie prawnym pozostaje *decyzja Wojewody Małopolskiego*, zatem *decyzja Starosty Nowosądeckiego* posiada obecnie cechę ostateczności i nie może być przedmiotem postępowania odwoławczego.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie na *postanowienie Wojewody Małopolskiego* wniósł Pan Marek Budnik.

W dniu 27 lutego 2017 r. do Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa wpłynęło pismo Wojewody Małopolskiego z dnia 22 lutego 2017 r., znak: WI-IX.7821.1.3.2017, przekazujące wniosek Pana Marka Budnika z dnia 7 lutego 2017 r. o wznowienie, na podstawie art. 145 § 1 pkt 3 i 4 *kpa*, postępowań zakończonych *decyzją Wojewody Małopolskiego* i *postanowieniem Wojewody Małopolskiego*.

W treści ww. wniosku wnioskodawca podniósł, że decyzja o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej została wydana, mimo że zarówno w postępowaniu przed organem I instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym zakończonym wydaniem *decyzji Wojewody Małopolskiego*, nie brał on udziału bez swojej winy, co „jednoznacznie zostało wreszcie przyznane przez Wojewodę Małopolskiego w treści” *postanowienia Wojewody Małopolskiego*. Wnioskodawca wniósł jednocześnie o wyznaczenie organu właściwego do przeprowadzenia postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy, zgodnie z art. 150 § 2 *kpa*, a następnie o uchylenie przez tak wyznaczony organ *decyzji Wojewody Małopolskiego* „i wydanie w jej miejsce nowej decyzji uchylającej” *decyzję Starosty Nowosądeckiego*.

W uzasadnieniu wniosku o wznowienie postępowania, Pan Marek Budnik zakwestionował „rozdzielenie inwestycji” objętej pierwotnym wnioskiem *inwestora* z dnia 23 marca 2015 r. na dwa odcinki, dokonane zgodnie z wnioskiem *inwestora* z dnia 29 kwietnia 2015 r. Wnioskodawca podkreślił, że na skutek zaakceptowania ww. wniosku *inwestora* „były w tym względzie prowadzone w sposób niedopuszczalny dwa odrębne postępowania” i wydane dwie odrębne decyzje, tj. decyzja Starosty Nowosądeckiego Nr 1/D/2015 z dnia 29 maja 2015 r., znak GB.II.6740.529.I.2015, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa zachodniej obwodnicy Nowego Sącza – połączenie miejscowości Brzezna z drogą krajową nr 28” – odcinek I od km 0+033.50 do km 3+865.00 oraz *decyzja Starosty Nowosądeckiego*. Wnioskodawca wskazał przy tym, że „rzekoma <etapowość realizacji> ww. inwestycji nie miała w rzeczywistości jakiegokolwiek odzwierciedlenia”.

Wnioskodawca wskazał również, że w przeprowadzonych postępowaniach Starosta Nowosądecki konsekwentnie nie uznawał go za stronę tychże postępowań, o czym został on poinformowany w siedzibie organu I instancji „przy okazji odmowy dopuszczenia (...) do akt ww. postępowań oraz wydanych w jej trakcie ww. decyzji”. Niezależnie od powyższego – jak zaznaczył wnioskodawca – wniósł on odwołanie od *decyzji Starosty Nowosądeckiego*, natomiast Wojewoda Małopolski umorzył postępowanie odwoławcze w zakresie tego odwołania *decyzją umarzającą Wojewody Małopolskiego*. Wnioskodawca zauważył, że dopiero w *postanowieniu Wojewody Małopolskiego*, wydanym po ponownym rozpatrzeniu jego odwołania w związku z uchyleniem *decyzji umarzającej Wojewody Małopolskiego* przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie, Wojewoda Małopolski wskazał,

że wnioskodawcy „przysługiwał jednak w pełni status <strony> w rozumieniu art. 28 kpa, i to także w przedmiotowym postępowaniu pierwszoinstancyjnym”.

Uzasadniając, że zachowany został termin do złożenia wniosku o wznowienie postępowań, Pan Marek Budnik podkreślił, że *decyzja Wojewody Małopolskiego* nigdy nie została mu doręczona „jako pełnoprawnej, samodzielnej” stronie postępowania, co „umożliwiłoby mu samodzielne (a przede wszystkim) terminowe jej kwestionowanie we wszelkich odpowiednich do tego trybach (w tym przed właściwym sądem administracyjnym) w dalszym toku sprawy”. Tym samym – zdaniem wnioskodawcy – „nie był [on] wówczas w stanie występować samodzielnie procesowo, w odrębnym i przewidzianym do tego trybie, z takim konkretnym wnioskiem (tzn. <żądaniem> o wznowienie postępowania)”.

Pan Marek Budnik wskazał, że uzyskał wiedzę o przyczynach uzasadniających wznowienie postępowań w dniu doręczenia mu *postanowienia Wojewody Małopolskiego*, tj. w dniu 10 stycznia 2017 r., a tym samym, jego zdaniem, przewidziany w art. 148 § 1 kpa miesięczny termin do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowań zakończonych *decyzją Wojewody Małopolskiego* i *postanowieniem Wojewody Małopolskiego* został zachowany. W tym zakresie wnioskodawca zarzucił ponadto, iż w „zmienionej konfiguracji administracyjno prawnoprocesowej” jego odwołanie od *decyzji Starosty Nowosądeckiego* „powinno być (...) ocenione i przyjęte” przez Wojewodę Małopolskiego jako wniosek o wznowienie postępowania zakończonego *decyzją Wojewody Małopolskiego*. Zdaniem wnioskodawcy, „w świetle tego rodzaju okoliczności termin przewidziany w art. 148 § 1 kpa tym bardziej powinien zostać oceniony, jako zachowany”.

Pan Marek Budnik podkreślił ponadto, że przyczyną wznowienia postępowania jest działalność Wojewody Małopolskiego, a więc organu, który wydał w sprawie decyzję w ostatniej instancji, bowiem:

- w konsekwencji interpretacji, o której wnioskodawca został poinformowany „w trakcie (...) spotkania z przedstawicielem ww. Organu I instancji”, dokonanej przez Wojewodę Małopolskiego, wnioskodawca nie został dopuszczony do udziału w postępowaniu przez Starostę Nowosądeckiego,
- Wojewoda Małopolski nie doręczył wnioskodawcy *decyzji Wojewody Małopolskiego*,
- Wojewoda Małopolski nie uznał odwołania wnioskodawcy od *decyzji Starosty Nowosądeckiego* za jego wniosek o wznowienie postępowania z przyczyny, o której mowa w art. 145 § 1 pkt 4 kpa, w związku z czym nie nadał jego żądaniu „odpowiedniego trybu prawnoprocesowego”.

Niezależnie od powyższego wnioskodawca wskazał, że wobec faktu udzielania Staroście Nowosądeckiemu w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego ww. „interpretacji”, Wojewoda Małopolski podlegał – zgodnie z art. 24 § 1 pkt 5 kpa – wyłączeniu od udziału w przedmiotowym postępowaniu. Zdaniem wnioskodawcy, „w ten sposób Wojewoda Małopolski <brał udział w wydaniu zaskarżonej decyzji>”.

Pan Marek Budnik zaznaczył, że w związku z ww. okolicznościami przyjąć należy, że adresatem jego wniosku o wznowienie postępowań jest organ wyższego stopnia, czyli w tym wypadku Minister Infrastruktury i Budownictwa, do którego należy rozstrzygnięcie o wznowieniu postępowania oraz wyznaczenie organu właściwego do przeprowadzenia postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy.

Wnioskodawca podniósł, że w rozpatrywanym przypadku wystąpiły przesłanki do wznowienia postępowań zakończonych *decyzją Wojewody Małopolskiego* i *postanowieniem Wojewody Małopolskiego*, określone w art. 145 § 1 pkt 3 i 4 kpa. Wnioskodawca wskazał, że złożył „prawnie skuteczny środek odwoławczy” od *decyzji Starosty Nowosądeckiego*, natomiast Wojewoda Małopolski, podobnie jak Starosta Nowosądecki, w toku prowadzonego postępowania „nie postępował właściwie i nie miał na uwadze słusznego interesu” wnioskodawcy. W ocenie Pana Marka Budnika, to właśnie z winy Wojewody Małopolskiego nie brał on „udziału w przedmiotowym postępowaniu, i to w obu instancjach, chociaż miał rację domagając się tego i twierdząc, że status <strony> mu przysługuje”. W ten sposób – zdaniem wnioskodawcy – organy obu instancji naruszyły określoną w art. 7 kpa zasadę prawdy obiektywnej, na skutek czego doszło do „zlekceważenia w istocie intencji obecnie Wnioskującego, tj. jego dążenia do przeprowadzenia rzetelnej, obiektywnej i fachowej weryfikacji wpływu na życie i zdrowie okolicznych mieszkańców będącej przedmiotem przedmiotowego postępowania inwestycji drogowej”.

Ponadto, zdaniem wnioskodawcy, uzasadnione jest przekonanie, że w toku postępowania przeprowadzonego w pierwszej instancji „sama ta istotna czynność faktyczno-procesowa, która polegała na całkowitym niedopuszczeniu obecnie Wnioskującego do biegu (uczestnictwa w nim) tego postępowania, była w rzeczywistości podejmowana (realizowana) pod wpływem Wojewody Małopolskiego (...) mającym postać wyżej opisanej <interpretacji>”.

Zdaniem Pana Marka Budnika, „w całokształcie wyżej opisanych okoliczności, przede wszystkim natomiast wobec faktu udzielania Organowi I instancji, tj. Staroście Nowosądeckiemu, w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego tego rodzaju <interpretacji>”, Wojewoda Małopolski podlegał wyłączeniu od udziału w przedmiotowym postępowaniu, gdyż w ten sposób w istocie brał udział w wydaniu zaskarżonej *decyzji Starosty Nowosądeckiego*.

W zakresie kwestii merytorycznych, biorąc pod uwagę, że organ, który „zostanie wyznaczony do przeprowadzenia postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy, nie będzie związany ustaleniami faktycznymi i prawnymi poczynionymi poprzednio przez Wojewodę Małopolskiego”, Pan Marek Budnik podtrzymał wszystkie swoje dotychczasowe twierdzenia i wnioski zawarte w pismach złożonych w toku postępowań dotyczących wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej. Wnioskodawca oczekuje zatem uchylecia *decyzji Wojewody Małopolskiego* oraz wydania „w jej miejsce nowej decyzji uchylającej” *decyzję Starosty Nowosądeckiego* „oraz orzekającej co do istoty sprawy, a to poprzez odmówienie Inwestorowi wnioskowanego <Zezwolenia> (...) na wymienioną inwestycję drogową”.

W niniejszym rozstrzygnięciu, Minister Infrastruktury i Budownictwa rozstrzygnął w zakresie wniosku Pana Marka Budnika o wznowienie postępowania zakończonego *decyzją Wojewody Małopolskiego* na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 *kpa*. W sprawie żądania wnioskodawcy wznowienia postępowania zakończonego ww. decyzją na podstawie art. 145 § 1 pkt 3 *kpa*, wydane zostało odrębne postanowienie. Natomiast wniosek Pana Marka Budnika o wznowienie postępowania zakończonego *postanowieniem Wojewody Małopolskiego* rozpoznany zostanie odrębnie.

Organ nadzoru zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 150 § 1 *kpa* organem administracji publicznej właściwym w sprawach wznowienia oraz odmowy wznowienia postępowania jest organ, który wydał w sprawie decyzję w ostatniej instancji.

W niniejszej sprawie decyzją ostateczną jest *decyzja Wojewody Małopolskiego*.

Jeżeli jednak przyczyną wznowienia postępowania jest działalność organu, który wydał w sprawie decyzję w ostatniej instancji, stosownie do art. 150 § 2 *kpa*, o wznowieniu postępowania rozstrzyga organ wyższego stopnia, który równocześnie wyznacza organ właściwy w sprawach wymienionych w art. 149 § 2 *kpa*.

Zasadą jest zatem, iż organem właściwym w sprawie wznowienia postępowania, jest organ, który wydał decyzję w ostatniej instancji. Jednak w przypadku, gdy jako przyczyna wznowienia wskazana została działalność organu, który wydał decyzję ostateczną, o tym który organ właściwy jest do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy w przedmiocie wznowienia postępowania, rozstrzyga organ wyższego stopnia, po uprzednim rozstrzygnięciu o wszczęciu postępowania wznowieniowego.

Skoro wnioskodawca zarzucił, że przyczyna wznowienia postępowania związana jest z działaniem Wojewody Małopolskiego w związku m.in. z dokonaną przez niego interpretacją przepisów, w wyniku której wnioskodawca niesłusznie nie został uznany za stronę postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji, a więc działaniem organu, który wydał decyzję w ostatniej instancji, rozstrzygnięcie w przedmiocie wszczęcia postępowania i ewentualnego wyznaczenia organu do jego merytorycznego rozstrzygnięcia jest obowiązkiem organu wyższego stopnia (por. wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 czerwca 2013 r., sygn. akt I SA/Wa 2312/12, Lex nr 1663836, z dnia 15 września 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 1001/10, Lex nr 758645, z dnia 9 września 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 1003/10, Lex nr 758647).

Organem administracji właściwym w przedmiotowej sprawie, uprawnionym do badania wniosku o wznowienie postępowania pod względem formalnym, a więc czy podanie wskazuje przesłanki określone w art. 145 § 1 *kpa* i czy zachowany został termin do jego złożenia określony w art. 148 *kpa*

i w konsekwencji rozstrzygnięcia o wznowieniu postępowania lub odmowie wznowienia – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r., w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury i Budownictwa (Dz. U z 2015 r. poz. 1907, z późn. zm.) – jest zatem Minister Infrastruktury i Budownictwa.

Rozpoznając wniosek Pana Marka Budnika o wznowienie postępowania, na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 *kpa*, w sprawie zakończonej ostateczną decyzją *Wojewody Małopolskiego* podkreślić należy, że wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym trybem wzruszania orzeczeń wydawanych w toku postępowania administracyjnego. Tryb ten umożliwia wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczenia administracyjnego dotkniętego kwalifikowaną wadą o charakterze formalnym, a jego skuteczność uzależniona jest od wykazania zaistnienia jednej z przesłanek wymienionych w sposób enumeratywny w przepisie art. 145 § 1 pkt 1-8 *kpa*, typowanej przez podmiot, który inicjuje czynności procesowe.

Ustalenie tej okoliczności następuje w toku postępowania, którego przeprowadzenie musi być poprzedzone postanowieniem o wznowieniu postępowania, wydanym na podstawie art. 149 § 1 *kpa*, i stanowiącym szczególną formę czynności wszczęcia postępowania, wymaganą przepisami procesowymi, odmiennie od innych administracyjnych postępowań zwykłych czy nadzwyczajnych. Inicjatywę w zakresie wszczęcia postępowania wznowieniowego ustawodawca – generalnie – przyznał organowi administracji publicznej, który orzekał w sprawie oraz stronie postępowania, czyli podmiotowi legitymowanemu według kryteriów wskazanych w art. 28 *kpa*. Alternatywność wynikająca z treści art. 147 (zdanie pierwsze) *kpa* oraz zasada praworządności wymagają bezwzględnie zachowania prawidłowego trybu wszczęcia postępowania wznowieniowego, uwzględniającego inicjatora czyli stronę lub organ.

Złożenie przez stronę podania o wznowienie postępowania nie jest utożsamiane z wszczęciem postępowania, bowiem z uwagi na szczególny charakter postępowania wznowieniowego w związku z treścią art. 149 § 1 *kpa* nie znajduje zastosowania art. 61 § 3 *kpa* (tak wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 marca 2008 r., sygn. akt II OSK 285/07, Lex nr 1012444). Przed wydaniem postanowienia o wszczęciu postępowania wznowieniowego lub jego odmowie organ administracji podejmuje określone czynności polegające na zbadaniu, czy zachowane są warunki formalne wznowienia postępowania. Czynności te są podejmowane przez organ administracji przed wszczęciem postępowania, nie są jednak czynnościami procesowymi postępowania administracyjnego. Dopiero pozytywna weryfikacja powyższych przesłanek pozwala na przeprowadzenie przez właściwy organ postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy.

Organ wydaje postanowienie o odmowie wznowienia postępowania, na podstawie art. 149 § 3 *kpa*, gdy w świetle twierdzeń wynikających już z samego wniosku o wznowienie wynika, że brak jest ustawowych podstaw do wznowienia, termin do jego złożenia nie został zachowany albo wniosek składa podmiot niebędący stroną. W wypadku pozytywnej weryfikacji spełnienia formalnych warunków wznowienia postępowania, organ musi wznowić postępowanie na podstawie art. 149 § 1 *kpa*, aby umożliwić przeprowadzenie postępowania zarówno co do rzeczywistego istnienia przyczyn wznowienia, jak i pozostałych kwestii dotyczących dopuszczalności wznowienia, a także co do istoty sprawy (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 stycznia 2009 r., sygn. akt II OSK 1747/07, Lex nr 484887).

Obowiązująca regulacja ustawowa przewiduje ograniczenie uprawnienia do domagania się wznowienia postępowania, wprowadzając termin, po przekroczeniu którego nie jest już możliwe skuteczne złożenie podania o wznowienie postępowania. Wymóg, o którym mowa, pomimo że ma charakter formalny, stanowi istotny element konstrukcji nadzwyczajnego trybu postępowania, jakim jest wznowienie postępowania. Należy mieć na uwadze, że instytucja wznowienia postępowania stanowi wyjątek od zasady stałości rozstrzygnięć administracyjnych, wskazanej w art. 16 *kpa*.

W niniejszej sprawie jako przesłankę wznowieniową wskazano przyczynę określoną w art. 145 § 1 pkt 4 *kpa*. Kwestią zasadniczą dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy było więc dokonanie oceny, czy strona wnosząca o wznowienie postępowania administracyjnego wniosek ten złożyła w terminie, o którym mowa w art. 148 § 2 *kpa*.

Zgodnie z tym przepisem termin na złożenie wniosku o wznowienie postępowania z przyczyny określonej w art. 145 § 1 pkt 4 *kpa* biegnie od dnia, w którym strona dowiedziała się o decyzji.

Wnioskiem z dnia 7 lutego 2017 r., Pan Marek Budnik wniósł o wznowienie na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 *kpa* postępowania zakończonego *decyzją Wojewody Małopolskiego*. Zatem miesięczny termin do złożenia podania o wznowienie biegł od dnia, w którym wnioskodawca dowiedział się o wydaniu *decyzji Wojewody Małopolskiego*.

Orzecznictwo sądowoadministracyjne wyraźnie wskazuje, że to strona domagająca się wznowienia postępowania musi wykazać, że wniosła podanie z zachowaniem terminu określonego w art. 148 § 1 i 2 *kpa*. Organ administracji obowiązany jest natomiast z urzędu badać zachowanie tego terminu (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 listopada 2011 r., sygn. akt II GSK 1258/10, Lex nr 1133560, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 lutego 2012 r., sygn. akt I SA/Wa 2187/11, Lex nr 1145366).

Wobec powyższego, tak określoną okoliczność należy zbadać, biorąc pod uwagę nie tylko stwierdzenie wskazane przez wnioskodawcę, ale również zgromadzony przez organy administracji materiał dowodowy.

Jak wskazuje jednolicie judykatura, zwrot „strona dowiedziała się o decyzji” należy rozumieć w ten sposób, że strona uzyskała informacje pozwalające zidentyfikować decyzję, której jej nie doręczono, w stopniu pozwalającym na sformułowanie żądania wznowienia postępowania. Chodzi tu o takie dane, jak nazwa organu, który decyzję wydał oraz sposób rozstrzygnięcia sprawy. Jeśli chodzi o tę ostatnią informację, to nie jest tu konieczne, aby strona dokładnie poznała treść rozstrzygnięcia, wystarczy, jeżeli posiadała informację, czego dana decyzja dotyczy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 maja 2009 r., sygn. akt II OSK 714/2008, Lex nr 574438, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 sierpnia 2012 r., sygn. akt VII SA/Wa 198/12, Lex nr 1348657, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt II SA/Rz 172/14, Lex nr 1458126, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. akt IV SA/Po 225/13, Lex nr 1332963).

Z uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 11 sierpnia 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 609/16, uchylającego decyzję Wojewody Małopolskiego z dnia 30 marca 2016 r., znak: WI-VII.7821.5.2015.BR, umarzającą postępowanie odwoławcze w zakresie odwołania Pana Marka Budnika od ww. decyzji Starosty Nowosądeckiego Nr 1/D/2015 z dnia 29 maja 2015 r. wynika, że w piśmie z dnia 4 lipca 2016 r., Pan Marek Budnik m.in. powołał się na fakt wydania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie ww. wyroku z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 150/16, wskazując, że mocą tego wyroku uchylona została w całości nie tylko *decyzja umarzająca Wojewody Małopolskiego*, ale również *decyzja Starosty Nowosądeckiego*, zmieniona późniejszą *decyzją Wojewody Małopolskiego*. Wnioskodawca powołał się również na zarzuty skargi kasacyjnej od ww. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 150/16 złożonej przez Wojewodę Małopolskiego.

Z uzasadnienia ww. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 23 sierpnia 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 150/16, wynika natomiast, że jednym z zasadniczych zarzutów ww. skargi kasacyjnej Wojewody Małopolskiego był zarzut naruszenia „art. 138 p.p.s.a. polegającego na tym, że w sprawie skargi na decyzję w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej Sąd uchylił” *decyzję umarzającą Wojewody Małopolskiego* i *decyzję Starosty Nowosądeckiego*, „podczas gdy w obrocie prawnym pozostawił” *decyzję Wojewody Małopolskiego*. W uzasadnieniu ww. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 23 sierpnia 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 150/16, wskazano również, że Pan Marek Budnik złożył odpowiedź na ww. skargę kasacyjną Wojewody Małopolskiego.

Tym samym uznać należy, iż wnioskodawca dowiedział się o *decyzji Wojewody Małopolskiego*, nie później niż w dniu sporządzenia ww. pisma, tj. w dniu 4 lipca 2016 r.

Zatem miesięczny termin do złożenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego *decyzją Wojewody Małopolskiego* upłynął dla wnioskodawcy w dniu 4 sierpnia 2016 r.

Tymczasem wniosek o wznowienie postępowania zakończonego *decyzją Wojewody Małopolskiego* został złożony osobiście w Starostwie Powiatowym w Nowym Sączu w dniu 7 lutego 2017 r., a więc z uchybieniem terminu, o którym mowa w art. 148 § 2 *kpa*. W tej sytuacji faza postępowania

o wznowienie musi zostać zakończona postanowieniem z art. 149 § 3 *kpa* o odmowie wznowienia postępowania zakończoną ostateczną *decyzją Wojewody Małopolskiego*.

W związku z powyższym, uznać należy, iż wbrew wyjaśnieniom Pana Marka Budnika zawartym w ww. wniosku z dnia 7 lutego 2017 r., o *decyzji Wojewody Małopolskiego* dowiedział się on wcześniej, nie zaś w dniu 10 stycznia 2017 r., kiedy doręczono mu *postanowienie Wojewody Małopolskiego*.

Na powyższą ocenę w żaden sposób nie wpływają twierdzenia wnioskodawcy dotyczące konieczności potraktowania, wobec wydania ostatecznej *decyzji Wojewody Małopolskiego*, wniesionego przez niego odwołania od *decyzji Starosty Nowosądeckiego* jako wniosku o wznowienie, na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 *kpa*, postępowania zakończoną *decyzją Wojewody Małopolskiego*. Postępowanie w sprawie odwołania Pana Marka Budnika od *decyzji Starosty Nowosądeckiego* zakończone zostało bowiem ostatecznym *postanowieniem Wojewody Małopolskiego*, którego prawidłowość, w tym w zakresie zarzutów wnioskodawcy dotyczących nierozpoznania go we właściwym trybie, leży w wyłącznej gestii sądu administracyjnego.

Wniesienie podania o wznowienie postępowania z uchybieniem miesięcznego terminu w sytuacji, gdy nie ma podstaw do jego przywrócenia, stanowi podstawę do wydania postanowienia o odmowie wznowienia postępowania, zgodnie z art. 149 § 3 *kpa* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 maja 2012 r., sygn. akt II OSK 374/11, Lex nr 1219146, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 stycznia 2014 r., sygn. akt VI SA/Wa 2245/13, Lex nr 1573532, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 28 lutego 2011 r., sygn. akt II SA/Kr 1502/10, Lex nr 993253).

Powyższe zostało potwierdzone w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 marca 2012 r., sygn. akt I OSK 463/11, Lex nr 1145113, w którym stwierdzono, iż „wszczęcie postępowania w sprawie wznowienia postępowania na wniosek, pomimo uchybienia terminu do złożenia podania o wznowienie, stanowi rażące naruszenie prawa, godzi bowiem w zasadę ogólną trwałości decyzji administracyjnych”.

Należy zatem stwierdzić, iż niedochowanie przez wnioskodawcę miesięcznego terminu do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania, wskazanego w art. 148 § 2 *kpa*, przesądza o konieczności odmowy wznowienia postępowania poprzez wydanie postanowienia, o którym mowa w art. 149 § 3 *kpa*. Wskazać przy tym należy, że wznowienie postępowania w oparciu o przesłankę z art. 145 § 1 pkt 4 *kpa* nie może nastąpić z urzędu.

W związku z powyższymi ustaleniami, podjętymi przez Ministra Infrastruktury i Budownictwa w trakcie postępowania rozpoznawczego, orzeczono jak w rozstrzygnięciu postanowienia.

POUCZENIE

Od niniejszego postanowienia stronom przysługuje:

- na podstawie art. 127 § 3 w związku z art. 144 *kpa* – w terminie 7 dni od dnia doręczenia niniejszego postanowienia – wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub
- na podstawie art. 52 § 3 i 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm.), zwanej dalej „*ppsą*” – w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszego postanowienia – skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnoszona za pośrednictwem Ministra Infrastruktury i Budownictwa.

Złożenie przez co najmniej jedną stronę wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy powoduje konieczność ponownego rozstrzygnięcia sprawy przez Ministra Infrastruktury i Budownictwa. Wówczas skarga do sądu administracyjnego (złożona obok ww. wniosku) traktowana jest jako wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec Ministra Infrastruktury i Budownictwa. Z dniem doręczenia Ministrowi Infrastruktury i Budownictwa oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ostatnią ze stron postępowania, postanowienie staje się ostateczne i prawomocne.

Jednocześnie wyjaśniam, że do skargi należy załączyć dowód uiszczenia wpisu od wniesienia skargi w kwocie 200 złotych, płatnego w kasie sądu lub na rachunek bankowy sądu wskazany w publikatorze teleinformatycznym – Biuletynie Informacji Publicznej sądu (<http://bip.warszawa.wsa.gov.pl>).

Strony mogą ubiegać się o przyznanie prawa pomocy, polegającego na zwolnieniu z kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata lub radcy prawnego. Szczegółowe zasady dotyczące przyznawania prawa pomocy uregulowane są w art. 243-262 ppsa.

Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA
J. Upton
Jarosław Upton
Zastępca Dyrektora
Departamentu Lokalizacji Inwestycji

Otrzymują:

1. Wojewoda Małopolski,
2. Starosta Nowosądecki,
3. Zarząd Powiatu Nowosądeckiego,
4. Pan Marek Budnik,
5. A/a.

Do wiadomości:

1. Wojewoda Podkarpacki,
2. Powiatowy Zarząd Dróg w Nowym Sączu,
- ③ 3. Urząd Gminy Podegrodzie.